

DZIEŃ MISYJNY W GRUDNIU MSZA ŚWIĘTA

Wprowadzenie

Grudzień to miesiąc adwentowego oczekiwania i radości Świąt Bożego Narodzenia. Wyznacza nam on drogę prawdziwej świętości, której początek określa „niech się tak stanie”, a koniec „a Słowo stało się ciałem”. Jej fundamentem jest miłość Boga Stworzyciela i Ojca, który objawił się człowiekowi w Jezusie Chrystusie jako Miłosierny Samarytanin, a w Eucharystii czyni nas wspólnotą Kościoła prowadzoną przez Ducha Świętego. To z tej miłości mamy czerpać wzór życia i działania dla innych i z innymi, aby stawać się świadkami bliskości, współczucia i czułości Boga w Trójcy Osób Jedynej oraz uczestniczyć w misji Kościoła, której wypełnienie zależy od komunii między nami.

Podczas dzisiejszej Mszy św. starajmy się prosić, aby każdy z nas w przedświątecznym zabieganiu nie zapomniał o tym, że prawdziwe Boże Narodzenie przeżyjemy wtedy, kiedy uznając swoją grzeszność powiemy: „Bądź wola Twoja, a nie moja, Panie!”.

Modlitwa powszechna

Ufni w miłosierdziu naszego Stwórcy i Ojca, zanieśmy naszą modlitwę za Kościół Chrystusowy i powierzajmy jego misję w świecie naznaczonym wojnami i przemocą.

1. Za papieża Franciszka, aby był znakiem jedności całego Kościoła, a wszelkie ataki na jego osobę przyjmował z prawdziwą pokorą sługi Chrystusowego. *Ciebie prosimy...*
2. Za naszą diecezję, aby zakończony synod stał się zarzewiem odnowy duchowej oraz komunii misyjnej. *Ciebie prosimy...*
3. Za wszystkich misjonarzy, aby podejmując posługę wśród najuboższych, odkrywali, że są w centrum Ewangelii. *Ciebie prosimy...*
4. Za wszystkie dzieci, które jednoczą się pod sztandarem Kolędników Misyjnych, aby działanie dla innych i z innymi wyzwoliło w nich pragnienie bycia prawdziwymi „uczniami-misjonarzami”. *Ciebie prosimy...*
5. Za ks. Jan Czubę, misjonarza i męczennika na kongijskiej ziemi, aby świętość jego życia i zdolność do budowania pokoju stały się inspiracją dla kapłanów posługujących w naszych parafiach i kleryków naszego Seminarium Duchownego. *Ciebie prosimy...*
6. Za nas samych i całą naszą parafię, abyśmy tegoroczny grudzień przeżyli jako drogę do osobistej świętości, a przygotowanie do Świąt Bożego Narodzenia rozpoczęli od rozeznania woli Bożej w naszym życiu. *Ciebie prosimy...*

Wysłuchaj nasz Stwórcu i Ojcze próśb, które my, Twoje dzieci, zanosimy do Ciebie przez Chrystusa, Twojego Syna, który stał się człowiekiem, a w mocy Ducha Świętego czyni nas swoim Kościołem, posłanym ogłosić Dobrą Nowinę o zbawieniu całemu stworzeniu. Tobie cześć i chwała, teraz i na wieki wieków. Amen.

NABOŻEŃSTWO MISYJNE

Papieska intencja modlitewna:

Módlmy się, aby osoby niepełnosprawne znalazły się w centrum uwagi społeczeństwa, a instytucje oferowały programy, które zwiększą ich aktywność.

WPROWADZENIE (*wierni siedzą*)

Ogłaszając intencję modlitewną na grudzień, papież Franciszek zauważa ogromną potrzebę zatroszczenia się o osoby z niepełnosprawnością. Nie chodzi mu jednak tylko o postawę współczucia względem nich, wyrażającą się w doraźnej pomocy. Ojciec Święty apeluje również o czułość, która oznacza pokorne towarzyszenie im w ich drodze do odzyskania należytego miejsca w społeczeństwie. Jak zaznacza on w adhortacji *Evangelii Gaudium*, taka postawa to sztuka, polegająca na uczeniu się, by „zdejmować sandały przed świętą ziemią drugiego” (EG 169; por. Wj 3, 5).

Perspektywa nakreślona powyżej znajduje odzwierciedlenie w misji jaka stoi u podstaw szkoły w Bertoua, której uczniami są dzieci głuchonieme i z innymi niepełnosprawnościami. Dzieło to, zainicjowane na kameruńskiej ziemi w 2004 r., powstało i funkcjonuje dzięki ofiarom zebranych przez Kołędników Misyjnych. Niemniej jednak, same fundusze nie wystarczą, aby dzieci odrzucone stały się na nowo częścią społeczeństwa. Kluczowa staje się rola wychowawców i nauczycieli, którzy bardziej niż zdolnością przekazywania podstawowej wiedzy, muszą wykazać się gotowością do służby i zdolnością słuchania i zrozumienia drugiej osoby, która wypowiada słowa niezrozumiałe. Przyjęcie takiej postawy wymaga cierpliwości i wytrwałości, bez których niemożliwa staje się sztuka towarzyszenia. To one opisują najlepiej drogę adwentową prawdziwego misjonarza, która prowadzi do betlejemskiej stajenki i pozwala trwać tam w postawie prawdziwej miłości.

Narodziny „Boga z nami” to wielkie wyzwanie dla tych, którzy boją się niepełnosprawności drugiej osoby. Przychodząc na ten świat i przyjmując ludzkie ciało, Jezus wskazał nam bowiem logikę daru i ofiary jako wyznacznik pełnienia woli Boga Ojca, a nie swojej. Co więcej, poprzez pragnienie życia i działania dla innych i z innymi, Mistrz z Nazaretu potwierdził, że uzdrowienie człowieka z jego ułomności dokonuje się przede wszystkim przez okazaną mu bliskość. Zanim głuchy, niewidomy czy niemy, odzyskał słuch, wzrok albo mowę, w pierw doświadczył uzdrawiającego dotyku Jezusa i jego spojrzenia, a także uzdrawiającej mocy wypowiedzianych przez Niego słów, które stały się Dobrą Nowiną. Później dopiero „wracał skąd przyszedł”, czyli do wspólnoty, która go odrzuciła. Czekając więc na Boże Narodzenie nie zapomnijmy o tym, że Jezus pragnie, aby nasze człowieczeństwo miało Jego oblicze.

MODLITWA PRZED WYSTAWIONYM W MONSTRANCJI JEZUSEM (*wierni klęczą*)

Pieśń: Bądźże pozdrowiona.

Panie Jezu, Ty zapragnąłeś stać się jednym z nas, abyśmy od Ciebie czerpali wzór bycia człowiekiem w tak bardzo „niehumanym” świecie. Tym samym uczysz nas, że celebrowanie Twojego Narodzenia to nic innego jak życie i działanie dla innych i z innymi. Kiedy wzrasta świadomość Twojej bliskości „między nami”, stajemy się ludźmi znającymi piękno bycia darem i pragnącymi ofiarować się innym. Niech więc wybrzmi teraz nasze dziękczynienie za dar Adwentu, który uczy nas cierpliwości i wytrwałości w naszym upodobnieniu się do Ciebie.

Tobie chwała, Jezu Chryste!

- Za tych, którzy przygotowując się do celebrowania Bożego Narodzenia, objawiają światu Twoje człowieczeństwo, zwłaszcza poprzez bliskość z osobami z niepełnosprawnością.

- za misjonarzy, którzy posłani, aby głosić Dobrą Nowinę o Tobie, wiernie naśladowają Twoje czyny i gesty;
- za nauczycieli i personel szkoły w Bertoua, których posługa naznaczona jest cierpliwością i wytrwałością.

Jezu Chryste! Znasz nasze serca i wiesz jak trudno jest nam żyć dla innych i z innymi. Sami uświadamiamy sobie, że chcąc zrobić coś dla kogoś, najlepiej rozeznamy jego potrzebę, kiedy staniemy się mu bliscy. To wymaga od nas pokornej służby i zdolności wsłuchiwania się w to, co ma nam do powiedzenia druga osoba. Jednak wolimy iść na skróty, co wyraża się w naszej postawie, która daleka jest od Twojego sposobu bycia człowiekiem.

Panie, przebacz nam!

- Za to, że próbujemy na siłę uszczęśliwiać innych, dając im to czego według naszej oceny im potrzeba;
- za to, że naszą pomoc próbujemy ograniczać do rzeczy materialnych, zapominając o tym, że prawdziwe uzdrowienie, to uzdrowienie relacji;
- za naszą obojętność na człowieka, który boryka się ze swoją niepełnosprawnością.

Panie nasz! Oczekując Twojego Narodzenia, chcemy wejść na drogę adwentowego nawrócenia, aby odnowić w nas miłość do innych, która ma być odzwierciedleniem Miłości Trójcy Świętej. Jego wyznacznikiem jest zdolność do rozeznawania Twojej woli w naszym życiu, abyśmy mogli wypełnić życiowe powołanie. Pragniemy teraz zawierzyć Tobie to, co przed nami, aby poprzez nas jeszcze bardziej objawiała się chwała Boża na ziemi.

Bądź wola Twoja, a nie moja, Panie!

- kiedy próbujemy zbawiać świat bez Ciebie, Jedyne Odkupiciela człowieka;
- kiedy to swoje korzyści stawiamy w centrum działań podejmowanych z myślą o innych;
- kiedy pomagając drugiemu człowiekowi, daleka jest nam „sztuka towarzyszenia”.

Pieśń: Duszo Chrystusowa.

Modlitwa:

Panie nasz Jezu Chryste, Dobry Samarytaninie, podobnie jak Ty, na drodze życia często spotykamy osobę zranioną, która czasami nosi cechy niepełnosprawności i kruchości. Niech programy i inicjatywy instytucji obywatelskich będą budowane na „skale” integracji, aby ci, którzy doświadczają ograniczeń fizycznych lub psychicznych, nie byli już marginalizowani, ale szanowani i chronieni, znajdując drogę do dobrego i sensownego życia poprzez aktywne uczestnictwo w życiu społecznym i kościelnym. Tylko w ten sposób „deszcz”, „rzeki” i „wiatry” kultury odrzucenia nie będą w stanie zagrozić naszemu wspólnemu domowi. Uczyn nas promotorami kultury życia, która nieustannie potwierdza godność każdej osoby, broniąc w szczególności mężczyzn i kobiet niepełnosprawnych, w każdym wieku i stanie społecznym. Nie pozwól nam zapomnieć, że wszyscy jesteśmy delikatni i bezbronni, wszyscy w tej samej łodzi, wszyscy cenni w Twoich oczach.

(tłum. z włoskiego, źródło: <https://www.popesprayer.va/wp-content/uploads/2022/07/Pregare-con-le-intenzioni-del-papa-2023-def.pdf>)

Ks. Maksymilian Lelito